

Godt tilfreds

Derfor er jeg godt tilfreds under magtesløshed, under mishandlinger, under trængsler, under forfølgelser og vanskeligheder for Kristi skyld. For når jeg er magtesløs, så er jeg stærk” (2 Kor 12,10)

Tilfredshed og taknemmelighed er ikke det der udtrykkes mest iblandt os. Hvornår du sidst har hørt én sige: ”Jeg har det godt og er godt tilfreds”? Der er måske heller ikke så meget status i at udtrykke sig sådan. Folk skulle jo nødtigt tro du var gået i stå? I frygten for i andres øjne at være ”gået i stå” synes der at være en ulykkelig drivkraft. Frygten kan i sidste ende drive et menneske til at miste sig selv og fare rundt for at tilfredsstille andres behov.

Paulus lærer os noget om sin gode tilfredshed bla. i 2 Kor 12,10 som er citeret ovenfor. Tænk at Paulus kan sige som han gør! Lad os forsøge at spore hvordan han kan komme til det punkt hvor han må konkludere som han gør i 2 Kor 12,10.

Hovmodet

Paulus fortæller at han havde fået ”overmåde store åbenbaringer” v7. Jesus havde givet ham en tjeneste og udrustet ham med visdom og indsigt i Guds fylde og Guds vej til frelse for hedningerne. Han var blevet givet talenter som passede til det han skulle gøre i udbredelsen af Guds rige og Guds nåde mod ham havde ikke været forgæves! 1 Kor 15,10. Men nu var der det at Herren kendte risikoen for at Paulus skulle blive hovmodig over de store åbenbaringer som han havde fået. ”For at jeg ikke skulle *blive* hovmodig...” skriver han. (v7) Han *var* altså ikke blevet det endnu, men Herren så at det ville gå sådan. Derfor gav Gud ham en torn i kødet, en engel fra Satan til at slå ham, for at bevare ham fra det der var værre, nemlig den gamle djævelske synd: Hovmodet.

Hovmodet er grundsynden i mennesket. Den er i sit væsen oprøret mod det Gud har sagt og har mennesket først gjort oprør mod Guds klare ord, sætter det sig selv i centrum. Det begynder at blive meget optaget af at synliggøre sig og manifestere sig. Det begynder at tælle sine successer og egen ære og magt bliver vigtig. Den bibelske historie viser, at den slægt der ikke bøjer sig for det Gud har sagt ender med at bygge sine ”Babelstårne”! Den bøjer sig ikke længere for Guds ord for at følge det, men ved nu bedst selv! Den er under Guds dom.

Hovmodet går *foran* Jesus og vil bestemme hvor han skal gå og hvordan han skal forstås og tolkes ind i vor tid. Det tager Guds ord i bibelen *i sin egen* hånd til behandling og har ikke brug for nåden.

Ydmygheden derimod går *bagefter* Jesus og følger ham hvor *han* går som den gode hyrde. Den tager Guds ord som det står, *af hans hånd, først og fremmest til eget brug* – og mættes og får kraft. Midt i trængsler og forfølgelser. Ydmygheden lærer nåden at kende.

Gud står de hovmodige imod og intet er frygteligere for et menneske end at være én Gud selv står imod. Hvis vore kristne sammenhænge har glemt det, kan de heller ikke trøste sig med Guds nåde.

Men Gud ville bevare Paulus fra dette fald. Derfor greb han ind og gav ikke Paulus det han bad om men lod ham stå lidende i åndskampen. Paulus troede det ville være det bedste hvis han blev fri for englen fra Satan. Han mente han så kunne ånde mere frit. Men sådan så Herren ikke på sagen.

Herren kender også din vej fremover. Den ligger fuldstændig i lys for ham og han ved at han må forme dig i dag med henblik på i morgen. Jesus har bedt dig om at lade hver dag have nok i sin plage og ikke være bekymret. Han vil selv bekymre sig for din fremtidsvej i en sådan grad at han udruster dig til fremtidens plager. Det er Guds nåde imod dig at Han har skjult din fremtid for dig ellers ville du bukke under i frygt. Er du bange for syndens og fristelsernes styrke i fremtiden så vær klar over, at han gennem de midler han selv vælger arbejder på at skabe vej ud af dem for dig. 1 Kor 13,10

Nåden

Det løfte Paulus får i 2 Kor 12,7 er Guds svar på den klagende bøn om at måtte slippe for den hårde kamp med englen fra Satan. "Min nåde er dig nok" lød svaret. Spørgsmålet er om Paulus kunne have hørt det løfte i nogen anden position end bønnens. Jeg tvivler på det. Men selvom Gud ikke ville give Paulus det han bad om, nemlig at tornen i kødet skulle forsvinde, så svarer Gud ham dog alligevel. Godt at Paulus havde ører til at høre Guds svar! Han havde *ikke* den indstilling at når vi nu ikke får det vi beder om, kan det også være lige meget. Så må vi jo selv klare os. (Der har du så hovmodet igen!) Gud afviste ham ikke bare, men havde noget til ham som var nok i evighed og langt ud over hvad han kunne tænke sig til eller forstå. Nok nåde.

Der er det ved Guds nåde at den passer kun sammen med det der intet er. Paulus havde lært boden at kende da loven ramte ham i hjertet til erkendelse af egen fortabthed og afmagt. Han blev elendig i sig selv. Således kendte David også boden da han bad: "Gud vær mig nådig..." Sl 51,3. Her taler vi ikke først og fremmest om et knust følelsesliv i angersgråd, men om en erkendelse i hjertet om at det er slut med min tjeneste for Gud. Slut med bøn, andagt, lovsang, tilbedele, mission. Jeg kan intet! Var det ikke der Elias var da han sagde: "Det er nok, Herre! Tag mit liv..."? 1 Kong 19,4 Var det ikke der toldereren stod i Jesu lignelse da han sagde: "Gud, vær mig synder nådig...?" Her er intet tilbage, men der er fældet dødsdom over mit liv -og det har Gud gjort. Vi kan erfare det forskelligt, men ingen kan elske nåden uden at hade sig selv.

Gud er helt tilfreds med den troende som han er i Kristus. Her er alt fuldkomment og færdigt. Det har Jesus fuldbragt for os. Men Herren ved at dersom vi skal nå målet, den evige frelse, skal vi lære at gå vejen derhen. Det er en vej som er trang. Der har vi brug for en bedre erkendelse at nåden i Kristus. Det er nemlig den der skal opdrage os til at sige nej til al ugudelighed og uretfærdighed og al hovmod som er så farlig for troen.

De forskellige trængsler og lidelser du kan komme ud for, f.eks. i form af fristelser til synd eller modstand fra mennesker er der værn imod. Værnet er Guds rige nåde. Gud ser på dig med yndest og velbehag for Jesu skyld alene. Så er der da ét sikkert sted hvor du kan leve med fred. Her er der noget du

altid kan falde tilbage på og hvile i. For Jesu skyldes frydes Gud altid over dig. Det må være nok for dig.

Da Paulus hørte det svar, takkede han ikke og gik. Han hørte faktisk noget mere. "...min magt udøves i magtesløshed" Det førte Paulus ind i stolthed – ikke over de åbenbaringer han havde fået, men over magtesløsheden. Han var et menneske i hvis liv Jesu magt kom til at udfoldes i praksis fordi han var svag. Jesus havde jo også sagt at "mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor...." Det fik Paulus lov at erfare, men det skete gennem oplevelsen af at være lerkar der revner for at skatten kan gennemlyse ham (2 Kor 4,7).

Godt tilfreds midt under magtesløshed og helt umulige forhold for en menneskelig betragtning. Sådan stod Paulus situation her i 2 Kor 12. Tilfredsheden hviler i nåden fra Gud. Den form for tilfredshed sætter ikke et menneske i stå i selvtilfredshed og dovenskab, men driver ud i tjenesten for at Jesu navn kan gøres kendt hos så mange som muligt.

Thomas Wind